

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

De Bill Clinton

"Gairebé tots els mals vénen de la confusió moral, ideològica i estètica de la dècada dels anys seixanta que és precisament l'única vitamina espiritual que manté als últims 'progres' de Barcelona, encara que no simpatitzin del tot amb Hillary Clinton perquè té més energia que Woody Allen."

VICENT A. JIMÉNEZ

L'actuació de Carles Santos.

Dilluns, 7. Després d'un bon grapat de dies migranyosos he aconseguit treure'm del cap els cops de puny de Carles Santos al teclat del piano, la nit fastuosa dels premis Octubre. Vaig xiular l'actuació antiharmònica de Carles Santos, però amb un xiular tímid, per no fomentar la discòrdia i no torbar la placidesa comensal de Ramon Barnils. La timidesa m'ha costat una setmana d'analgèsics i mal de cap, a més de diversos problemes de consciència: a hores d'ara no sé si hauria d'haver xiulat més fort o si d'una vegada per totes hauríem de dir que no hi ha res més "demodé" que l'avantguarda, sobretot si fa gàrgares en comptes de posar una lletra qualsevol a la partitura. Confesso també que si no vaig xiulat més fou perquè tenia entre mans un magnífic Cohibas, invitació de l'amabilíssim Rafael Poveda.

Dimarts, 8. "Tranquil, Jordi, tranquil", li diu Narcís Serra al president de la Generalitat. Entesos: convé que el PSC no faci res i així PSOE i Convergència podran girar-se cap al PP i la premsa entremesa, com els mosqueters que es donaven l'esquena per protegir-se millor. Pel que fa al PP, pren el vermut democristià amb Unió Democràtica i reprèn una mica la picabaralla interna a Catalunya, tots buscant l'orella d'Aznar cada vegada que aterra a l'aeroport de Barcelona, com els alumnes que s'acusen recíprocament davant el mestre. Al marge d'una concatenació d'escàndols que pogués fer-ho trontollar tot una mica més, un risc que CiU pot tenir ben present és l'etapa ingrata de fidel recolza-

RAFA GIL

Narcís Serra.

ment parlamentari al govern d'una UCD que amb Leopoldo Calvo Sotelo es desfeia com un grom de sucre. Ara, en tot cas, m'intriga més saber com pot anar la campanya electoral per l'alcaldia de Barcelona: Convergència i els socialistes tindran por a fer-se massa mal; Unió divagarà entre Convergència i l'indefinit; el PP alternarà l'erosió propiciada per Vidal-Quadras amb la hipòtesi segons Lacalle d'un pacte que sigui llindar de l'altre.

Dimecres, 9. Els qui es queixen de la preponderància de les opinions radiofòniques a Espanya, poc consol tindran sabent el gran paper que les ràdios han tingut a les eleccions nord-americanes d'ara. Des del conservador Russ Limbaugh als programes dels últims hippies, milions de cors solitaris truquen per telèfon per dir fins a quin punt el món s'ensorra, com un retorn al bruiot de la tribu que cura les ferides pel camí de les ones hertzianes. Amb americana de xeviot i camisa jean, els pro-Clinton del nostre país –sigui quin sigui el nostre país– ara buscaran una altra causa, si és que no fa temps que practiquen la fe vegetariana. Gairebé tots els mals vénen de la confusió moral, ideològica i estètica de la dècada dels anys seixanta que és precisament l'única vitamina espiritual que manté als últims "progres" de Barcelona, encara que no simpatitzin del tot amb Hillary Clinton perquè té més energia que Woody Allen. En general, l'elector nord-americà és molt més pragmàtic que tot això i a Califòrnia ha votat una candidata demòcrata al Senat com Dianne Feinstein i a la vegada la

a la fe vegetariana

Bill Clinton.

Joaquim Muns.

proposició 187 que redueix les prestacions públiques als immigrants il·legals. També és una mica més pragmàtica la premsa, i clara, encara que només sigui perquè manifesta a quins candidats donarà suport, com és costum anglosaxona. Aquesta vegada, un *Los Angeles Times* de tradició esquerrana ha optat pel governador republicà Pete Wilson —possible candidat a la presidència—, de la mateixa manera que el *Washington Post* sempre “progressista” anava a favor del candidat republicà a l'alcaldia de Washington i en contra del candidat demòcrata Marion Barry, l'ex-presidiari. Clinton ho té molt malament per legislar i només amb grans dosis de sapiència política pot superar-ho. Els savis diuen, de tota manera, que la situació no és insuperable: de fet, Harry Truman aconseguí un segon mandat contra el republicà Dewey gràcies sobretot a una campanya contra un Congrés que “no feia res”. De moment, la immediata desfilada de candidats republicans té tota la presència d'un “*sic transit gloria mundi*” amb adaptació coreogràfica de Busby Berkeley.

Dijous, 10. Un llibreter de Varsòvia ha dit amb notable entusiasme que el nou llibre del Papa Wojtyła és un “*mega-super-best seller*”. Millor que sigui així. Mig milió d'exemplars es varen vendre als Estats Units el primer dia i per tot arreu va per davant dels llibres sobre els prínceps de Gal·les. Pel que fa a Europa, només a Alemanya té vendes moderades. Mondadori en pensa vendre un milió d'exemplars per Nadal.

Divendres, 11. Trobo pel carrer un analista oficinós que em ven la idea d'una remodelació sobtada del Govern de la Generalitat de Catalunya. No sé si és que va amb un cert retard en relació amb l'inici de la setmana o si ja és la segona onada d'especulacions, corresponents a la setmana vinent. “El professor Muns és l'home”, em diu. La remodelació necessària ja ha convocat una llarga llista de noms, on no hi manca fins i tot Joan Capri. És curiosa la capacitat d'humor pel que fa a la política: després de parlar tant de l'impuls democràtic, alguns diputats votaren a Norma Duval i Jesulín de Ubrique. **Valentí Puig**